

БИБЕРЧЕ

Била жена нероткиња, па молила Бога да јој да да роди, макар било дете као биберово зрно. Бог јој даде по жељи, те роди мушко дете као биберово зрно. Из почетка у радости није марила што је толишно дете родила, али после дође јој на жао гледајући другу децу која су се с њезиним родила где нарастоше на женидбу и удадбу, а њезино остало као биберово зрно. Онда окрене у плач и јаук сваки дан. Један пут дође јој у сан неко и каже да не плаче више, биће њен син велики као јаблан. Иза тога сна остане весела, али не задуго, јер мало по том дође јој син и рече да мора ићи куд му је у сну речено; и тако он оде а мати остане плачући. Ишавши он задуго дође у један царски двор па уђе у башчу, кад тамо – царска кћи седи под једним дрветом и плаче. Он јој назове помоз Бог и запита је, за што плаче, а она му одговори да је то дрво под којим сеђаше, родило три златне јабуке, да јој је отац заповедио да чува, али дође ала испод земље те за три јутра однесе све три јабуке једну по једну, те сад несме оцу да каже, а отац сазвао сутра силне госте да им покаже шта му је Бог дао. Он јој каже да ућути, он ће јој све три јабуке од але донети, само да му да две своје слуге да иду с њим. По том он купи једну овцу и заклавши је сва четири черега метне у торбу а остало баци па понесавши и једно уже оде са слугама иза града на језеро, и онде дигне један камен па рече слугама, да га на ужету спусте доле, па кад задрма уже, да га вуку горе. Тако га слуге спусте, кад тамо – лепа башча и кућа, кад уђе у кућу, а то ала седи код ватре и у великом казану нешто вари. Ала како га угледа, скочи нањ, а он јој брже баци један черег мяса; док се она сагну и узме месо, он украде једну јабуку; ала опет на њега насрне, а он јој баци други черег па узме и другу јабуку, кад ала онај черег прогута, она опет на њега насрне, а он јој баци трећи па узме и трећу јабуку; кад ала четвртом на њега насрну, он јој баци и четврти черег, па бјежи натраг, и тек да се ухвати за уже, а ала испадне на поље, а он брже одсече од своје ноге мяса па јој баци и задрма за уже, те га извуку горе. Потом преда царској кћери јабуке па оде. Мало време затим прође, а ала почне сваки дан горе излазити, те је сваки дан јела по једну девојку коју су јој морали из града слати редом, тако дође ред и на цареву кћер, која је била испрошена. Отац и мати и сва господа испрате је до језера, и онде изгрливи се с њом и изљубивши отац и мати врате се кукајући, а она остане сама да чека алу. Чекајући тако стане се молити Богу, да јој пошље Биберче, које јој јабуке од але донело, да је сад избави. У том Биберче дође у град, а град сав у црно завијен. Кад он

запита што је, и они му кажу, он брже на језеро и нађе цареву кћер где седи и плаче, па је запита, хоће ли поћи за њега, ако је од але избави. Она рече: “Хоћу, али ти ме не можеш избавити; један је само који би могао, али тога нема.” “А који је тај?” запита он, а она одговори: “Истина да је мали као биберово зрно, ал’ он би мене избавио.” Биберче се насмеје и рече јој да је Биберче сад велики момак, и да је дошао да је избави. Она се зачуди и кад види прстен што му је дала онда кад јој је донео јабуке, осведочи се да је он баш. онда јој он каже да га мало побихте, и ако заспи да га пробуди, кад се језеро задрма. Он легне њој на крило и она га почне бискати, те он заспи, кад у један пут језеро се зањиха, а она почне плакати, и суза кане њему на образ, а он се тргне, узме мач и стане да чека алу. У том ето ти але са девет глава, он је дочека и одсече јој једну главу, а ала јуриш на њега, а он јој одсече и другу, и тако свих девет. По том заиште од девојке мараму па повади свих језика девет и веже у мараму, а девојци каже да ником не казује ко је је избавио, он ће већ доћи кад буде време, па онда оде. Кад и девојка пође кући, сrete је њен младожења и каже јој: ако не ће казати да је је он избавио, да ће је убити, па јој је све једно. Она се размисли, и опомињући се шта јој је Биберче казало, да ће доћи кад буде време, обећа да ће казати да је је он избавио. Младожења се врати те понесе за сведочанство свих девет осечени глава. Кад она дође с њим своме оцу и матери, није се могло знати кога већма грле и љубе, њу или њега, и науме, одмах да их венчају, али се она начини болесна. Кад прођа неколико дана, ето ти Биберчета, и каже да је он избавио девојку. Сад цар коме ће да верује? девојка не сме да каже, онај прети да ће је убити; те цар нареди да им суд суди. Кад изиђу на суд, суд рече: ко има сведочанство, онога је девојка. Кад онај изнесе главе а овај језике, опет суд не зна, коме ће да верује, јер онај каже да није главе одмах посекао него потрчао с девојком к оцу, а кад овај изнесе девојачку мараму, он каже да је девојка мараму од страха изгубила. онда цар рече, да у јутру иду оба у цркву на молитву, тамо ће бити и девојка, па ко пре дође, његова је. Биберче није хтело ићи, док не зазвони, а онај се дигне у поноћи, али чим корачи у цркву, провали се под њим земља и сав се исече на ножеве. онда девојка упали свећу и седне код јаме да чека суђенога. Кад удари звоно, ето ти Биберчета. онда цар види ко је прав, и венча своју кћер за Биберче. По том Биберче својој матери да види да је он велики.

